

[K. B. Andersen.]

Det er præcis, hvad dette lovforslag går ud på; det er som sagt udformet, inden vi fik henvendelsen i hænde. Ministeren er altså her i uoverensstemmelse med sagskundskaben, når han udtaler sig, som han gjorde for et øjeblik siden.

Jeg vil også gerne over for talen om tilvalgsskole og undervisningsdifferentiering, som flere var inde på, understrege det meget væsentlige synspunkt, som Danmarks Lærforening giver udtryk for i sin henvendelse, hvor man siger:

„Foreningen må advare imod en misforstået opfattelse af tilvalgsskoleprincippet som det centrale i planlægningen af fremtidens skolebygninger,“ idet man tilføjer, at det er ikke tilvalget, men enheden, der er det væsentlige.

Jeg tror, det er noget helt centralt, og vi kan vel sige, at for de partier, der stod bag skoleloven af 1958, var det noget helt centralt, selv om vi ikke dengang nåede igennem med det så langt, som vi gerne havde villet.

Så vil ministeren foreslå, at vi udsætter det, til ministerens forslag kommer. Nu kan jeg ikke forstå, hvorfor der stadig er denne hemmelighedsfuldhed omkring ministerens 9 punkts forslag. Det af det, jeg har set i dagspressen, indeholder bortset fra en enkelt forringelse ikke ét punkt, der ikke lå i socialdemokratiets forslag i foråret, og det var der jo flertal for, så kom dog nu op af skuffen med det! Der er ingen grund til at gå og spænde os så meget, navnlig da det jo vil vise sig, at det slet ikke kan holde til den spænding, for der er ikke noget nyt i det. Der var ingen, der i foråret talte om at give folkeskolen monopol, og vi talte netop i foråret om, at der skulle tages hensyn til handicappede elever og andre grupper af elever, der trænger til særlig undervisning. Der er altså intet i det, ministeren har sagt, der er nyt; så synes jeg, ministeren snart skulle se at få det frem.

Men nu foreslår ministeren, vi skal vente med dette lovforslag. Det synes jeg er en meget dårlig idé. Det forslag, ministeren kommer med, skal vel have en grundig behandling her i tinget, går jeg ud fra; altså bliver vi næppe færdig med det før hen på foråret. Hvis skolerne skal kunne lave forslag fra næste sommer, og det er jo den

eneste motivering for, at vi kommer med dette nu og ikke kommer med det som et ændringsforslag til ministerens forslag til sin tid, så skal skolerne dog snart vide besked. Det er en rimelig ting, at skolerne i nogenlunde god tid ved, hvad de kan regne med. Derfor foreslår vi, at vi nu gennemfører dette lovforslag, så skolerne ved, at der fra næste sommer kan gøres forsøg, som kan give de erfaringer, vi alle har brug for, og derfor er det en meget dårlig idé, når ministeren foreslår en udsættelse på dette punkt.

Jeg håber, at vi ved hjælp af den velvilje, der fra langt de fleste sider er kommet til udtryk, i udvalget ved fælles hjælp kan overbevise ministeren om, at han skulle handle i dette tilfælde. Jeg synes, det er kedeligt, at undervisningsministeren netop i en periode, hvor vi i den grad trænger til uddannelsesreformer, synes også i denne sag at handle efter princippet: hvorfor dog gøre i dag, hvad der — om end med skade — kan udsættes til en eller anden anden god gang.

Ellen Strange Petersen: Både hr. Sigsgaard og hr. K. B. Andersen talte så vredt til mig, og jeg sagde endda, at vi var meget villige til at drøfte lovforslaget i undervisningsudvalget, og at vi var meget villige til at medvirke til forsøg, men vel at mærke kontrollerede forsøg, forsøg, som vi hørte resultaterne af, inden vi blev presset til at træffe beslutninger i folketetinget. Det var mit forbehold.

Jeg sagde ikke noget om at sortere børn, men jeg skal ærligt indrømme, at hvis det er målet at torpedere realeksamen, så er jeg betænkelig på forhånd. Der er hvert år nogle og tyve tusinde unge, som tager realeksamen, og vil man ødelægge denne eksamen, der vitterlig giver gode fremtidsmuligheder for mange unge, ja, så vil jeg se beviser på, at man kan give dem noget bedre, og det er som sagt derfor, jeg henviser til folketingsudvalget.

Hr. Sigsgaard var betænkelig ved spørgsmålet om, at forældrene skulle give tilslutning. På dette punkt har hr. Sigsgaard ikke misforstået mig; jeg mener, forældrene skal give tilslutning til, at deres børn bliver brugt i et pædagogisk forsøg. Børn er jo ikke kaniner, som man bare kan tage og eksperimentere med; det må være sådan, at man